EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

3. märts 2009 *

Kohtuasjas C-249/06,

mille ese on EÜ artikli 226 alusel 29. mail 2006 esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi,

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: C. Tufvesson, B. Martenczuk ja H. Støvlbæk,

hageja,

versus

Rootsi Kuningriik, esindajad: A. Falk ja K. Wistrand,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: rootsi.

keda toetavad:

Leedu Vabariik, esindaja: D. Kriaučiūnas,

Ungari Vabariik, esindajad: J. Fazekas, K. Szíjjártó ja M. Fehér,

Soome Vabariik, esindajad: A. Guimaraes-Purokoski ja J. Heliskoski,

menetlusse astujad,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade esimehed P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič, A. Ó Caoimh ja J.-C. Bonichot (ettekandja), kohtunikud G. Arestis, A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Lõhmus ja E. Levits,

kohtujurist: M. Poiares Maduro,
kohtusekretär: ametnik B. Fülöp,

arvestades kirjalikus menetluses ja 6. mai 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 10. juuli 2008. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Euroopa Ühenduste Komisjon palub oma hagiavalduses Euroopa Kohtul tuvastada, et kuna Rootsi Kuningriik ei võtnud vajalikke meetmeid vastuolude kõrvaldamiseks kapitali ülekandmist reguleerivate sätete osas, mis sisalduvad investeerimislepingutes Argentina Vabariigi, Boliivia Vabariigi, Côte d'Ivoire'i Vabariigi, Egiptuse Araabia Vabariigi, Hongkongi, Indoneesia Vabariigi, Hiina Rahvavabariigi, Madagaskari Vabariigi, Malaisia, Pakistani Islamivabariigi, Peruu Vabariigi, Senegali Vabariigi, Sri Lanka Demokraatliku Sotsialistliku Vabariigi, Tuneesia Vabariigi, Vietnami Sotsialistliku Vabariigi, Jeemeni Vabariigi ja endise Jugoslaavia Föderatiivse Sotsialistliku Vabariigiga, siis rikkus Rootsi Kuningriik EÜ artikli 307 teisest lõigust tulenevaid kohustusi.

Õiguslik raamistik

2 Rootsi Kuningriik sõlmis enne Euroopa Liiduga ühinemist kahepoolsed investeerimislepingud, mis on avaldatud *Sveriges internationella överenskommelser*'is (edaspidi „SÖ"), Argentina Vabariigi (leping jõustus 28. septembril 1992 (SÖ 1992:91)), Boliivia Vabariigi (leping jõustus 3. juulil 1992 (SÖ 1992:19)), Côte d'Ivoire'i Vabariigi (leping jõustus 3. novembril 1966 (SÖ 1966:31)), Egiptuse Araabia Vabariigi (leping jõustus 29. jaanuaril 1979 (SÖ 1979:1)), Hongkongi (leping jõustus 26. juunil 1994 (SÖ 1994:19)), Indoneesia Vabariigi (leping jõustus 18. veebruaril 1993 (SÖ 1993:68)), Hiina Rahvavabariigi (leping jõustus 29. märtsil 1982 (SÖ 1982:28)), Madagaskari Vabariigi (leping jõustus 23. juunil 1967 (SÖ 1967:33)), Malaisia (leping jõustus 6. juulil 1979 (SÖ 1979:17)), Pakistani Islamivabariigi (leping jõustus 14. juunil 1981 (SÖ 1981:8)), Peruu Vabariigi (leping jõustus 1. augustil 1994 (SÖ 1994:22)), Senegali Vabariigi (leping jõustus 23. veebruaril 1968 (SÖ 1968:22)), Sri Lanka Demokraatliku Sotsialistliku Vabariigi (leping jõustus 30. aprillil 1982 (SÖ 1982:16)), Tuneesia Vabariigi (leping jõustus 13. mail 1985 (SÖ 1985:25)), Vietnami

Sotsialistliku Vabariigi (leping jõustus 2. augustil 1994 (SÖ 1994:69)), Jeemeni Vabariigi (leping jõustus 23. veebruaril 1984 (SÖ 1983:110)) ja endise Jugoslaavia Föderatiivse Sotsialistliku Vabariigiga (leping jõustus 21. novembril 1979 (SÖ 1979:29)).

3 Need lepingud sisaldavad klauslit, mille kohaselt mõlemad pooled tagavad teise poole investoritele nende investeeringutega seotud vabalt konverteeritavas valuutas tehtud maksete põhjendamatu viivituseta vaba ülekandmise.

Kohtueelne menetlus

4 Kuna komisjon leidis, et need kahepoolsed lepingud võivad takistada kapitali liikumise ja maksete kohta käivate piirangute kohaldamist, mille Euroopa Liidu Nõukogu võib tulenevalt EÜ artikli 57 lõikest 2, EÜ artiklist 59 ja EÜ artikli 60 lõikest 1 vastu võtta, saatis ta 12. mail 2004 Rootsi Kuningriigile märgukirja.

5 Nimetatud liikmesriik edastas märgukirja osas komisjonile oma seisukoha 12. juulil 2004. Rootsi Kuningriik väitis, et kõnealuste investeerimislepingute vaidlusalused sätted ei takista tal täita tema kohustusi, mis tulenevad EÜ artikli 57 lõikest 2, EÜ artiklist 59 ja EÜ artiklist 60.

6 Kuna komisjon leidis, et Rootsi Kuningriigi esitatud argumendid olid ebapiisavad ja et nimetatud liikmesriik ei võtnud vastupidi EÜ artikli 307 teises lõigus sätestatule kasutusele kõiki vajalikke vahendeid vastuolude kõrvaldamiseks eri investeerimislepingutes sisalduvate ülekandmise sätete osas, saatis komisjon talle 21. märtsil 2005 põhjendatud arvamuse.

7 Rootsi Kuningriik edastas 19. mail 2005 komisjonile oma seisukoha vastuseks põhjendatud arvamusele. Rootsi Kuningriik jäi oma seisukohtade juurde, mida ta väljendas juba märgukirjale vastates.

8 Arvestades, et esitatud argumendid ei lükka ümber põhjendatud arvamuses esitatud väiteid, otsustas komisjon esitada käesoleva hagi.

Hagi

Suulise menetluse uuendamise taotlus

9 Rootsi Kuningriik palus 18. juuli 2008. aasta kirjas Euroopa Kohtul teha vastavalt kodukorra artiklile 61 määrus suulise menetluse uuendamiseks, kuna komisjon esitas suulise menetluse käigus ebaseaduslikult uue väite, millest tulenevalt põhines kohtujuristi ettepanek asjaoludel ja argumentidel, mille üle pooled ei ole saanud tõhusalt vaielda.

10 Komisjon väitis esimest korda, et kahepoolsete investeerimislepingute kehtivuse säilitamine on vastuolus EÜ artikliga 10.

11 Kohtujurist soovitas oma ettepaneku punktides 33–43 ja 71, et Euroopa Kohus tuvastaks väidetava kohustuste rikkumise, lähtudes EÜ artiklist 10, samuti EÜ artikli 57 lõikest 2, EÜ artiklist 59 ja EÜ artikli 60 lõikest 1.

12 Sellega seoses on vaja meelde tuletada, et esiteks võib Euroopa Kohus kodukorra artikli 61 kohaselt määrusega suulise menetluse uuendada omal algatusel või kohtujuristi ettepanekul või ka poolte taotlusel, kui ta leiab, et tal ei ole piisavalt teavet või kui asja lahendamisel tuleks tugineda argumendile, mille üle pooled ei ole vaielnud (vt 14. detsembri 2004. aasta otsus kohtuasjas C-210/03: Swedish Match, EKL 2004, lk I-11893, punkt 25, ja 14. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-138/05: Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, EKL 2006, lk I-8339, punkt 23; 4. veebruari 2000. aasta määrus kohtuasjas C-17/98: Emesa Sugar, EKL 2000, lk I-665, punkt 18).

13 Teiseks, tulenevalt EÜ artikli 222 teises lõigus ette nähtust on kohtujuristi ülesanne avalikul kohtuistungil täiesti erapooletult ja sõltumatult teha põhjendatud ettepanekuid kohtuasjades, mis Euroopa Kohtu põhikirja kohaselt nõuavad tema osalust. Kuna kohtujuristi ettepanek ega selleni jõudmiseks läbitud arutluskäik ei ole Euroopa Kohtule siduvad, siis ei ole iga kord, kui kohtujurist tõstatab poolte vahel läbivaidlemata õigusküsimuse, suulise menetluse uuendamine vastavalt kodukorra artiklile 61 vajalik.

14 Kuna käesoleval juhul leiab Euroopa Kohus, et tema käsutuses on kogu vajalik teave, et teha otsus, ja kuna kohtuasja ei ole vaja käsitleda nende argumentide alusel, mille üle pooled ei ole kohtuistungil vaielnud, siis otsustab ta jätta suulise menetluse uuendamise taotluse rahuldamata.

Investeerimislepingute vastuolu EÜ asutamislepinguga

Poolte argumendid

15 Komisjon leiab, et kõnealustes lepingutes kõikide niisuguste sätete puudumine, mis lubaks sõnaselgelt Rootsi Kuningriigil kasutada meetmeid, mille nõukogu võib vajaduse korral EÜ artikli 57, EÜ artikli 59 ja EÜ artikli 60 alusel kehtestada, võib muuta nimetatud liikmesriigi poolt temale ühenduse õigusest tulenevate kohustuste täitmise palju keerulisemaks või isegi võimatuks, ja kuna nimetatud liikmesriik ei ole võtnud kasutusele nende vastuolude kõrvaldamiseks vajalikke meetmeid, siis rikkus liikmesriik EÜ artikli 307 teisest lõigust tulenevaid kohustusi.

16 Komisjon väidab, et juhul, kui nõukogu võtab vastu kapitali ja maksete liikumise piirangud, oleks vaja kehtestada kõnealuste lepingute ülesütlemise või nende suhtes uute läbirääkimiste alustamise tähtaeg, mis tooks rahvusvahelise õiguse kohaselt kaasa Rootsi Kuningriigi kohustuse jätkata sel ajavahemikul nende lepingute, sh neis sisalduva ülekandmisklausli kohaldamist kooskõlas muu hulgas ka EÜ artikli 307 esimeses lõigus sätestatuga. Sellest tulenevalt puuduks Euroopa Ühenduses nõukogu poolt vastu võetud meetmete ühetaoline kohaldamine.

17 Rootsi Kuningriik arvab, nagu väitsid ka menetlusse astujad Soome Vabariik ja Ungari Vabariik ning kohtuistungil Leedu Vabariik, et komisjon saab kõnealuste kahepoolsete investeerimislepingute vaidlusalustest sätetest tuleneva õigusrikkumise kindlaks teha vaid selle kaudu, et ta tõendab, et tulenevalt kolmandate riikidega sõlmitud investeerimislepingutega tagatud õigustest ei ole Rootsi Kuningriigil võimalik täita ühenduse õigusega kehtestatud konkreetseid piiravaid meetmeid.

18 Niisiis saab EÜ artikli 307 teises lõigus ette nähtud olukord esineda üksnes siis, kui asjakohaste sätete alusel kehtestatakse tegelikult meetmed ja juhul, kui rahvusvahelises

õiguses ei leidunud vahendeid, millega saaks antud juhul leevendada vastuolusid, või need ei ole tõhusad. Seega saab komisjon EÜ artikli 307 teisele lõigule tuginedes seoses kindlaks määratud ühenduse õigusaktiga esitada hagi üksnes siis, kui ta näitab ära konkreetse piirava meetme ning selle meetme ja vaidlusaluse lepingu vahel esineva reaalse vastuolu, samuti vastuolu kõrvaldamiseks kasutatud vahendid või nende kasutamata jätmise.

19 Ungari Vabariik ja Soome Vabariik rõhutavad, et komisjoni seisukohal, mille kohaselt on EÜ artikli 307 teise lõigu rikkumisega tegemist kõigil juhtudel, kui liikmesriik on kas enne asutamislepingu jõustumist või siis enne nimetatud liikmesriigi ühinemise kuupäeva sõlminud kolmandate riikidega lepingud valdkonnas, kus ühendus ei ole veel oma asutamislepingust tulenevat pädevust teostanud, st valdkonnas, kus ta ei ole veel õigusakte vastu võtnud, võivad olla tõsised tagajärjed. Selline tõlgendus annab EÜ artikli 307 teisele lõigule piiramatu ulatuse, mis on õiguskindluse ning liikmesriikide ja ühenduse vahel pädevuse jaotamise seisukohast vaieldav ning rikub EÜ artikli 307 esimese ja teise lõiguga loodud tasakaalu.

20 Kolmandate riikidega sõlmitud lepingu tulevane võimalik vastuolu ühenduse teisese õigusega ei kuulu EÜ artikli 307 kohaldamisalasse ning seda on võimalik kindlaks teha alles siis, kui nõukogu on talle selles valdkonnas antud pädevust juba tegelikult kasutanud.

21 Selles osas väidab Rootsi Kuningriik, kusjuures komisjon ei vaidle sellele vastu, et Rootsi Kuningriigi sõlmitud investeerimislepingud Côte d'Ivoire'i Vabariigi ning endise Jugoslaavia Föderatiivse Sotsialistliku Vabariigiga ei takistanud nende riikide suhtes kapitali liikumist piiravate meetmete kehtestamist.

22 Lisaks küsib Ungari Vabariik, et millised on komisjoni sammude tagajärjed arvestades seda, et liikmesriigid on sõlminud kolmandate riikidega umbes 1000 kahepoolset investeerimislepingut, mis sisaldavad sarnaseid ülekandmist puudutavaid klausleid, mille vastavust ühenduse õigusele ei ole komisjon kunagi vaidlustanud.

23 Rootsi Kuningriik, Leedu Vabariik, Ungari Vabariik ja Soome Vabariik arvavad, et vastupidi komisjoni väidetule saab EÜ artikli 57 lõikes 2, EÜ artiklis 59 ja EÜ artikli 60 lõikes 1 ette nähtud kaitsemeetmeid rakendada üksnes väga täpselt kindlaks määratud erandjuhtudel, mida ei oleks saanud ette näha kõnealuste lepingute sõlmimisel. Seega saab Rootsi Kuningriik kohaldada *rebus sic stantibus*'e põhimõtet, et ajutiselt peatada ülekandmise vabadust puudutavate sätete toime juhul, kui ühendus võtab asutamislepingu sätete põhjal kasutusele kaitsemeetmed.

24 Märkusi esitanud liikmesriigid väidavad, et komisjon ei tõenda väidetavat kohustuste rikkumist ja tulenevalt Euroopa Kohtu praktikast ei saa ta tugineda oletustele.

Euroopa Kohtu hinnang

25 Kõnealused Rootsi Kuningriigi sõlmitud eri investeerimislepingud sisaldavad samasuguseid klausleid, mis tagavad investeeringutega seotud vabalt konverteeritavas valuutas tehtud maksete põhjendamatu viivituseta vaba ülekandmise.

26 Seega on tagatud eeskätt vahendite vaba ülekandmine investeeringu tegemiseks, nende haldamine ja laiendamine, õigus tuua kodumaale tagasi investeeringutest saadud tulu,

samuti vabadus üle kanda võlakohustuste tagasimaksmiseks vajalikud vahendid ning investeeringu likvideerimisest ja võõrandamisest saadud vahendid.

27 Nimetatud lepingud on selles osas kooskõlas EÜ artikli 56 lõike 1 sõnastusega, mille kohaselt „[…] keelatakse kõik kapitali liikumise piirangud liikmesriikide vahel ning liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel", ja EÜ artikli 56 lõike 2 sõnastusega, mille kohaselt „[…] keelatakse kõik maksepiirangud liikmesriikide vahel ning liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel", ning on selles mõttes kooskõlas nimetatud artikli eesmärgiga.

28 On tõsi, et asutamislepingu sätted, millele komisjon oma hagis viitas, annavad nõukogule pädevuse teatavatel tingimustel piirata makseid ja kapitali liikumist liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel, mille hulka kuulub ka kõnealuses ülekandmisklauslis viidatud liikumine.

29 Küsimuse all olevate sätetega, mis esinevad EÜ artikli 57 lõikes 2, EÜ artiklis 59 ja EÜ artikli 60 lõikes 1, on kehtestatud erandid kapitali ja maksete vaba liikumise põhimõttest liikmesriikide vahel ning liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel ühenduse üldiste huvide kaitseks ja selleks, et viimane saaks vajalikel juhtudel täita enda ja liikmesriikide rahvusvahelisi kohustusi.

30 EÜ artikli 57 lõige 2 lubab nõukogul kvalifitseeritud häälteenamusega ja komisjoni ettepaneku põhjal võtta teatavaid meetmeid kapitali liikumise piiramiseks, eriti mis puudutab kolmandatesse riikidesse ja kolmandatest riikidest tehtavaid otseinvesteeringuid. Kui sellised meetmed kujutavad endast ühenduse õiguses „sammu tagasi" kapitali kolmandatesse riikidesse ja kolmandatest riikidest liikumise liberaliseerimisel, on nõutav ühehäälsus.

31 EÜ artikkel 59 lubab nõukogul komisjoni ettepaneku põhjal ja pärast Euroopa Keskpangaga konsulteerimist võtta kolmandate riikide suhtes tarvitusele kaitsemeetmeid, kui kapitali liikumine kolmandatesse riikidesse või kolmandatest riikidest „põhjustab või ähvardab põhjustada tõsiseid raskusi majandus- ja rahaliidu toimimises", tingimusel et sellised meetmed on vältimatud ja need võetakse tarvitusele „mitte kauemaks kui kuueks kuuks".

32 EÜ artikli 60 lõige 1 lubab nõukogul komisjoni ettepaneku põhjal ühise välis- ja julgeolekupoliitika valdkonnas ühise seisukoha või tegevuse saavutamiseks vastu võtta kapitali liikumise ja maksetega seotud „vajalikke kiireloomulisi meetmeid". Selline meede võib osutuda vajalikuks näiteks selleks, et täita Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni julgeolekunõukogu resolutsiooni.

33 On selge, et kõnealused lepingud ei sisalda sätteid, mis annaksid ühendusele võimaluse piirata investeeringutega seotud vahendite liikumist. Niisiis tuleb uurida, et kas Rootsi Kuningriik pidi võtma selleks kasutusele EÜ artikli 307 teises lõigus viidatud vajalikud vahendid.

34 EÜ artikli 307 esimese lõigu kohaselt ei mõjuta asutamislepingu sätted õigusi ja kohustusi, mis tulenevad enne liikmesriigi ühinemise kuupäeva sõlmitud lepingutest selle liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel. Selle sätte eesmärk on täpsustada kooskõlas rahvusvahelise õiguse põhimõtetega, et asutamislepingu kohaldamine ei mõjuta asjaomase liikmesriigi kohustust austada varasemast lepingust tulenevaid kolmandate riikide õigusi ja järgida oma vastavaid kohustusi (vt 14. oktoobri 1980. aasta otsus kohtuasjas 812/79: Burgoa, EKL 1980, lk 2787, punkt 8; 4. juuli 2000. aasta otsus kohtuasjas C-84/98: komisjon *vs.* Portugal, EKL 2000, lk I-5215, punkt 53; samuti 18. novembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-216/01: Budějovický Budvar, EKL 2003, lk I-13617, punktid 144 ja 145).

35 EÜ artikli 307 teine lõik kohustab liikmesriike juhul, kui enne liikmesriigi ühinemise kuupäeva sõlmitud lepingud ei ole kooskõlas ühenduse õigusega, kasutama kõiki vajalikke vahendeid kindlakstehtud vastuolude kõrvaldamiseks. Nimetatud sätte kohaselt abistavad liikmesriigid vajaduse korral üksteist selle saavutamiseks ning kui see on põhjendatud, võtavad vastu ühise seisukoha.

36 EÜ artikli 57 lõige 2, EÜ artikkel 59 ja EÜ artikli 60 lõige 1 annavad nõukogule õiguse teatavatel täpselt määratletud juhtudel piirata kapitali ja maksete liikumist liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel.

37 Nimetatud sätete kasuliku mõju tagamiseks on vaja, et kapitali vaba liikumist piiravaid meetmeid saaks juhul, kui nõukogu need vastu võtab, kohe kohaldada kolmandate riikide suhtes, keda need puudutavad ja kellest mõni võib olla riik, kes on sõlminud Rootsi Kuningriigiga mõne vaidlusaluse lepingu.

38 Seetõttu on nõukogu selline pädevus, millest tulenevalt võib ta ühepoolselt kehtestada piiravaid meetmeid kolmandate riikide suhtes valdkonnas, mis on identne liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel varem sõlmitud lepingu valdkonnaga või on sellega seotud, ja nimetatud leping omavahel vastuolus, kui ühelt poolt ei näe see leping ette sätteid, mis võimaldaksid asjaomasel liikmesriigil teostada oma õigusi ja täita oma kohustusi ühenduse liikmena, ning teiselt poolt ei võimalda seda ka ükski rahvusvahelise õiguse mehhanism.

39 Vastupidi Rootsi Kuningriigi väidetule ei näi meetmed, mida ta on esile toonud ja mis tema sõnul sisuliselt võimaldavad tal täita ühenduse õigusest tulenevaid kohustusi, seda siiski tagavat.

40 Esiteks, tähtajad, mis kaasnevad kõigi rahvusvaheliste läbirääkimisega, mis on vajalikud, et kõnealuseid lepinguid uuesti arutada, on oma olemuselt kokkusobimatud nende meetmete kasuliku mõjuga.

41 Teiseks, võimalus tugineda muudele rahvusvahelises õiguses leiduvatele vahenditele, nagu lepingu peatamine, isegi kõnealuste lepingute või nendest sätetest mõne ülesütlemine, on liiga ebakindla toimega selleks, et tagada nõukogu võetud meetmete tulus kohaldamine.

42 Niisiis on ilmne, et komisjoni viidatud juhtudel ei astunud Rootsi Kuningriik komisjoni põhjendatud arvamuses määratud tähtaja jooksul ühtegi sammu kolmandate riikide suhtes, et välistada vastuolu oht, mis võib tekkida tema poolt kolmandate riikidega sõlmitud investeerimislepingute kohaldamise ja meetmete vahel, mida nõukogu võib võtta EÜ artikli 57 lõike 2, EÜ artikli 59 ja EÜ artikli 60 lõike 1 alusel.

43 Peab lisama, et nagu tuleneb täna tehtud otsusest kohtuasjas C-205/06: komisjon *vs.* Austria (EKL 2009, lk I-1301), ei piirdu vastuolud asutamislepinguga, mis tekivad kolmandate riikidega sõlmitud investeerimislepingutest ja mis takistavad nende kapitali ja maksete liikumise piirangute kohaldamist, mida nõukogu võib vastu võtta EÜ artikli 57 lõike 2, EÜ artikli 59 ja EÜ artikli 60 lõike 1 alusel, käesolevas asjas kostjaks oleva liikmesriigiga.

44 Järelikult tuleb märkida, et EÜ artikli 307 teise lõigu kohaselt abistavad liikmesriigid vajaduse korral üksteist kindlakstehtud vastuolude kõrvaldamisel ning kui see on põhjendatud, võtavad vastu ühise seisukoha. Täites EÜ artiklist 211 tulenevat kohustust tagada asutamislepingu sätete kohaldamine, on komisjoni ülesanne teha algatusi, et hõlbustada asjaosaliste liikmesriikide vastastikust abistamist ning nimetatud liikmesriikide ühise seisukoha vastuvõtmist.

45 Tulenevalt eelnevatest põhjendustest tuleb tuvastada, et kuna Rootsi Kuningriik ei võtnud vajalikke meetmeid vastuolude kõrvaldamiseks kapitali ülekandmist reguleerivate sätete osas, mis sisalduvad kahepoolsetes investeerimislepingutes Argentina Vabariigi, Boliivia Vabariigi, Côte d'Ivoire'i Vabariigi, Egiptuse Araabia Vabariigi, Hongkongi, Indoneesia Vabariigi, Hiina Rahvavabariigi, Madagaskari Vabariigi, Malaisia, Pakistani Islamivabariigi, Peruu Vabariigi, Senegali Vabariigi, Sri Lanka Demokraatliku Sotsialistliku Vabariigi, Tuneesia Vabariigi, Vietnami Sotsialistliku Vabariigi, Jeemeni Vabariigi ja endise Jugoslaavia Föderatiivse Sotsialistliku Vabariigiga, siis rikkus Rootsi Kuningriik EÜ artikli 307 teisest lõigust tulenevaid kohustusi.

Kohtukulud

46 Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Rootsi Kuningriik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista Rootsi Kuningriigilt. Sama artikli lõike 4 esimese lõigu alusel kannavad menetlusse astunud Leedu Vabariik, Ungari Vabariik ja Soome Vabariik oma kohtukulud ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

1. **Kuna Rootsi Kuningriik ei võtnud vajalikke meetmeid vastuolude kõrvaldamiseks kapitali ülekandmist reguleerivate sätete osas, mis sisalduvad investeerimislepingutes Argentina Vabariigi, Boliivia Vabariigi, Côte d'Ivoire'i Vabariigi, Egiptuse Araabia Vabariigi, Hongkongi, Indoneesia Vabariigi, Hiina Rahvavabariigi, Madagaskari Vabariigi, Malaisia, Pakistani Islamivabariigi, Peruu Vabariigi, Senegali Vabariigi, Sri Lanka Demokraatliku Sotsialistliku Vabariigi, Tuneesia Vabariigi, Vietnami Sotsialistliku Vabariigi, Jeemeni**

Vabariigi ja endise Jugoslaavia Föderatiivse Sotsialistliku Vabariigiga, rikkus Rootsi Kuningriik EÜ artikli 307 teisest lõigust tulenevaid kohustusi.

2. Mõista kohtukulud välja Rootsi Kuningriigilt.

3. Leedu Vabariik, Ungari Vabariik ja Soome Vabariik kannavad oma kohtukulud ise.

Allkirjad